

— VELKOMMEN TIL —

ALSANG

I KASTELSKIRKEN

Tirsdag den 5. maj 2026 kl. 19:00-20:00

Sorgnepræst Else Hviid | Kommandantskabet

8. Regiments Musikkorps | Organist Johan Sigvard Jensen

VELKOMST

Organisten byder velkommen.

Trumpet Tune spilles af 8. Regiments Musikkorps.

I Danmark er jeg født

Tekst: H.C. Andersen 1850

Melodi: Poul Schierbeck 1926

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebroggen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
3. Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Jeg ser de bøgelyse øer

Tekst: L. C. Nielsen 1871-1930

Melodi: Thorvald Aagaard 1877-1937

1. Jeg ser de bøgelyse øer
ud over havet spredt,
så skært og skønt i solen,
som aldrig jeg har set.
Jeg ved det, som de ligger der,
så er der kun så kort
fra grænse og til grænse,
men dette land er vort.

2. Jeg ser de slægter, som gik hen,
mens hundredåret skred,
som vandt på Kongedybet,
som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt,
de så kun alt for kort,
men frem af dem stod folket.
Og dette folk er vort.

3. Og derfor bøjer vi vort sind,
hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme,
som disse kyster når,
og derfor samler vi hvert navn,
som steg af folkets jord;
i dem vor fortid leved,
af dem vor fremtid gror.

Kommer hid, I piger små!

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1819

Melodi: C.E.F. Weyse 1837

1. Kommer hid, I piger små!
strengen vil jeg røre,
hver et kys I give må
for min sang at høre;
om så bold en ungersvend,
alle vakre pigers ven,
gladelig jeg sjunger.

2. Dreng han var, men som en mand
han at lege vidste,
da os i vor egen strand
britten ville friste;
strømmen går mod København,
Kongedyb er strømmens navn;
dér blev legen øvet.

3. Legen med den røde bold
på de våde enge
altid var fra hedenold
leg for danske drenge,
i den leg og i den ros
bagerst gik ej Willemoes,
britten det har vidnet.

6. Kommer hid, I piger små!
strengen vil jeg røre,
tårer skal i øjet stå,
når min sang I høre;
om så bold en ungersvend,
alle fagre pigers ven,
sørgelig jeg sjunger.

8. Ak! thi før sig op af jord
blomsten kunne trænge,
falmede en blomst i Nord,
som skal mindes længe;
Willemoes var blomstens navn,
og ej glemmes tunge savn
midt i blomsterflokken.
11. Hører det, I piger små!
I må ikke græde,
men når over eng I gå
mellem vårens spæde,
binder da af dem en krans,
parrer blomsterne med sans
til den faldnes ære!

Som en rejselysten flåde

Tekst: Helge Rode 1921

Melodi: Carl Nielsen 1921

1. Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejrs og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stavn,
møder Danmarks stille navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som sød musik,
blødt på hvide vinger.

2. Havombruset yngler landet.
Tusind øer gik af havn,
lod sig bære bort af vandet
for at bære Danmarks navn.
Muntert frem til livets dyst
gennem mulm og strålelyst.
Hil jer, vore skibe!
Flaget blafrer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin kølvandsstribе.

3. Hav og muld skal dansken pløje.
Venner! Hvad vi fik for muld!
Bølgelandets runde høje
tavlet ud i grønt og guld.
Lærken klatrer fra sin seng
i den morgenvåde eng
ad sin jakobsstige.
Men de lyse nætters skær
over stille bøgetræer
åbner himmerige.

4. Hør det! Husk det, alle danske!
Klar og frodig er vor ånd.
Sproget slutter som en handske
om en fast og venlig hånd.
Værn med vid, hvad hélt er vort!
sig kun sandhed, jævnt og kort,
gladest ved det milde.
Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed,
som kong Volmer ville.

5. Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestrålet, tåredøbt.
Det er Danmarks frie sprog,
uden tryk af fremmed åg
frejdigt Freja taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug,
Dybbøl mølle maler.

6. Om din frihed vil vi værne,
holde skjoldvagt om din fred,
ofre dig en moden kerne
fra din jord i tusind led.
Indånd Nordens frie luft,
stilhed, sød af blomsterduft,
blæst, som søen salter,
medens vi med trofast sind
sætter al vor gerning ind,
Danmark, på dit alter!

Det haver så nyligen regnet

Tekst: Johan Ottosen 1890

Melodi: Dansk folkemelodi

1. Det haver så nyligen regnet,
det har stormet og pisket i vor lund.
Frø af ugræs er føget over hegnet,
åg på nakke og lås for vor mund.
Årets løb har sin lov,
der blev lyst i vor skov,
ak, hvor kort, indtil alt er stormens rov.

2. Det har regnet - men regnen gav grøde,
det har stormet - men stormen gjorde stærk.
Som de tro'de, at skoven alt var øde,
så de vårkraftens spirende værk.
For de gamle, som faldt,
er der ny overalt,
de vil møde, hver gang der bliver kaldt.

3. Og de tro'de, at hjertebånd kan briste,
og de tro'de, at glemmes kan vor ret!
De skal vide, de aldrig ser de sidste,
de skal vide, at ingen bliver træt.
Thi som årene randt,
sås det: båndene bandt,
kræfter fødtes for kræfterne, som svandt.

4. De kan spærre med farver og med pæle,
de kan lokke med løfter og med løn, -
fælles sprog giver vore tanker mæle,
fælles vilje gør kampdagen skøn.
Nye stridsmænd skal der,
nye stridsmænd skal her
slutte kreds om den fane, vi har kær.

5. Ja - det haver så nyligen regnet,
og de træer de drypper endnu,
mangen eg er for uvejret segnet,
men endda er vi frejdige i hu;
// viger ej ud af spor,
for vi kender det ord:
Det har slet ingen hast for den, som tror. //
Efter sønderjysk tradition gentages de sidste 3 linjer i sidste vers.

Den danske sang

Tekst: Kai Hoffmann 1924

Melodi: Carl Nielsen 1926

1. Den danske sang er en ung, blond pige,
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

2. Al Sjællands ynede og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål;
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

3. Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad;
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig, ung og glad.

En vinter lang og mørk og hård

Tekst: Sven Møller Kristensen 1945

Melodi: Knudaage Riisager 1945

1. En vinter lang og mørk og hård
på fem forbandede år
har knuget landet i sin favn
med kulde og sult og savn,
og der gik slid på skoven, skår på skår
og der gik råddenskab i svage træer.
Gå til modstand, alle danske, alle mand som een og gør Danmark frit.

2. Med tvang og terror gik de år
men nu går vinter mod vår.
Det samler sammen til en tø
hvor vinter og vold skal dø.
På trods af mord og brand og fængsel
er en folkevilje vokset og brudt frem.
Gå til modstand, alle danske, alle mand som een og gør Danmark frit.

3. En storm, en skyllende april
en sidste niende april,
en storm der renser landet ud
med oprørets skarpe lud.
Fej alle vissengrønne væk og lad
os se det friske grønne land igen.
Gå til modstand, alle danske, alle mand som een og gør Danmark frit.

En lærke letted, og tusind fulgte

Tekst: Mads Nielsen 1945

Melodi: Mathias Christensen 1945

1. En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit.

2. Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit.

3. Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned',
og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit.

4. Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit.
Velsign det, Herre, fra sund til klit.

Som en morgen, når solen står strålende op

Tekst: Hans Lyngge 1935 - Dansk oversættelse: Mads Lidegaard 1985

Melodi: Niels Egede 1937

1. Som en morgen, når solen står strålende op
over fjeldenes top,
vækker fuglenes unger og byder de små:
”Spænd nu vingen og flyv op i himmelens blå
og berus jer i sang!”

2. Sådan retted’ engang du dit ansigt mod mig
-lille elskede dig!
Så mit hjerte blev vakt af dit strålende blik
og mit øje blev åbnet, så kær jeg dig fik,
lille sol på min vej.

3. Når jeg kæmped’ mig frem mod mit mål her på jord
og når nøden var stor,
når min arm blev for træet, og når håbet slog fejl,
og min åre jeg slap, gav du vind i mit sejl,
lille brise for mig.

4. Og når vinteren dræber de blomster så små
som i festklædning stå,
skyder nye sig frem som i dejligste vår
af din rødmende kind, dine øjne, dit hår
- lille sommer i maj.

5. Fuld af tak for din kærlighed favner jeg dig
og jeg slipper dig ej,
lille elskede min – og med ordenes leg:
Lille sol på min vej, lille brise for mig,
lille sommer i maj.

Hilsen til forårssolen

Tekst: Povl Dissing 1981

Melodi: Benny Andersen 1981

1. Hilsen til forårssolen
Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i buskadser og budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner, blir jeg ung!

2. Lad kun falde, hvad der knap kan stå
Men i så fald sku jeg altid komme kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig hver den tyv'nde
Jeg blir tom i hjernen, .
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner, står jeg op!

3. Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner, blir jeg varm!

4. Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner, blir jeg glad!

5. Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af livet,
for som solfanger er jeg nu begyndt
at forstå, at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner, lever jeg!

Danmark, nu blunder den lyse nat

Tekst: Thøger Larsen 1914

Melodi: Oluf Ring 1922

1. Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

2. Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

3. Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

4. Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

5. Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

6. Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

TAK FOR I AFTEN

I fællesskab bringer vi liv og glæde til sangene med musikken som ledsager.

Tak for at synge med.

Prins Jørgens March spilles af 8. Regiments Musikkorps
& organist Johan Sigvard Jensen.

Kommandantskabet i Kuppet

Gl. Hovedvagt - Kuppet 1 - 2100 København Ø